

Štvrtá pôstna nedeľa v roku B

10. marec 24

Jn 3, 14 – 21

Milé sestry a bratia v Kristovi

Dnes slávime v cirkvi nedeľu radosti. Napriek stále trvajúcemu pôstnemu obdobiu sa môžeme potešiť z blížiacich sa sviatkov. A možno aj z toho, ako sa konečne predlžuje deň a onedlho by aj do našich končín by s príchodom Veľkej Noci mala zavítať jar.

Možno nás prekvapí, že práve na nedeľu, ktorú slávime v radostnom rúchu, cirkev vybrala text, ktorý hovorí o kríži a zdôrazňuje Ježišovo utrpenie, bolesť a smrť. A pripomína nám tak aj naše utrpenia a bolesti. Cirkev nás tak chce pripraviť na tajomstvo Veľkej Noci, ktoré nie je len o vzkriesení, o veľkonočnom víťazstve, ale aj o kríži, o bolesti, ktoré tomu novému otvárajú cestu.

Evanjelista rozhovor Ježiša s Nikodémom umiestnil na začiatok svojho evanjelia a píše, že sa odohral v noci, keď Nikodém tajne prišiel za Ježišom. Nikodém v Jánovom evanjeliu predstavuje zástupcu vyvoleného národa, ktorý sa zaujíma o Ježišovo učenie. Noc naznačovala, že sa jednalo o vážny rozhovor, ktorého obsah sa nedá chápať len ako vonkajšia informácia, ale skôr niečo, čo je potrebné prijať hlbšie, celým životom.

Aj nám sa niektoré myšlienky kresťanstva páčia hneď, na prvé počutie. Ale uvidieť a prijať celok evanjeliovkej zvesti - to už chce hlbšie premýšľanie. Vyžaduje si dať evanjelium do súvisu s celým našim životom, s našou vlastnou životnou skúsenosťou. Naozaj uveriť sa dá len celou našou bytosťou. Viera nie je potrava pre našu hlavu, ale pre celé naše bytie, pre celú našu existenciu.

Čo nám teda hovorí Ježiš dnešným evanjeliom? Prihovára sa nám, že ak jeho životu kríž dodal vážnosť večnosti, ani my v živote nesmieme utekať pred bolesťou, pred krížom. My často bolesť – fyzickú ale aj duchovnú - vnímame ako príznak choroby: ako niečo, čo je potrebné liečiť, napraviť. Liečime bolesť – a niekedy sa dokonca stane, že si viac všímame samotné príznaky choroby, bolesť, ale človeka samotného pri liečení niekedy aj obídeme. Aj medicína sa na bolesť často pozerá len technicky - ako na odborný problém. Ježiš chce našu bytosť liečiť vcelku, chce liečiť celé naše bytie. V dnešnom evanjeliu použil obraz zo Starého zákona, kde Izraeliti sa po pohryzení hadom na púšti uzdravili dotykom či pohľadom na medeného hada umiestneného v ich tábore. A Ježiš hovorí, že podobne našu bytosť, naše choré človečenstvo uzdravuje dotyk jeho kríža.

Dotyk kríža, pohľad na Ježišov kríž lieči našu bytosť, ktorá je dnes chorá aj prílišným zdôraznením techniky. Naša bytosť často už stráca zmysel pre to, čo robí náš život naozaj ľudským, neopakovateľným. Často namiesto toho, aby sme zápasili o to jedinečné v našom živote, sami sa dobrovoľne stávame akýmisi reprodukovateľnými kópiami. Namiesto skutočnej nádeje, lásky, viery, ktoré by dodali zmysel a nádej našej bolesti a smrteľnosti si často už len uctievame ich napodobeniny. Alebo sa uspokojíme s občasným zabudnutím v zábave, v nejakej forme udalosti. Namiesto toho čo dodá zmysel našej smrteľnosti, toho, čo ju vyzdvihne, sa len oddávame kolektívnemu snu o vyliečení smrti, o akomsi nekonečnom zombie živote. Tak ako to naznačil už Karel Čapek vo svojom diele Vec Makropulos, ktoré je prototypom života oživených mŕtvol.

Ježiš nám dnes hovorí, že bolesť, utrpenie, ba dokonca ani smrť nie sú to najhoršie, čo nás v živote môže stretnúť. Ešte horšia je prázdnota, v ktorej stráca zmysel, v ktorej strácame nakoniec aj čas nášho života, ktorý by sme mohli premeniť na niečo hodnotné. Ani my často nechceme uveriť v liečivú moc kríža, moc ktorá k nám prichádza cez Ježišovo smrteľné telo, pribité na kríži, prebodnuté a zlomené. Veľká noc hovorí, že práve z tohto ukrižovaného Krista k nám prichádza nové svetlo. Svetlo, ktoré môžeme prijať do svojich životov. Svetlo, ktorým sa môžeme inšpirovať. Evanjelium hovorí, že kto zle robí, nemá rád svetlo.

Skúsme teda aj my dnes – hoci aj sami pred sebou – v pravde odhaliť skutočné túžby nášho srdca, aby sme mohli ísť na to svetlo, ktoré nášmu životu dáva Boh.

Viliam Arbet